

ਅਪੀਲੀ ਫੌਜਦਾਰੀ
ਡੀ. ਫਾਲਸ਼ਾ ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਸ਼ਲਿਆ ਰਾਣੀ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ
ਬਨਾਮ

ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1960 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 825

31 ਅਕਤੂਬਰ, 1961

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 417 (4)—ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਲਈ ਆਗਿਆ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ—ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਧਾਰਾ 417 (4) ਵਿਚ ਵਿਵਸਥਾ—ਕੀ ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ—ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 5—ਕੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਗਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (3) ਅਤੇ (4) ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 ਦੀ ਧਾਰਾ 29(2) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਲ 1955 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਸਾਧਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 417 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਮ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ; ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦਾ ਲਾਭ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਗਿਆ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਆਰ. ਕੇ. ਬਵੇਜਾ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਮਿਤੀ 31 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲ।

ਐਮ.ਆਰ. ਮਹਾਜਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ

ਵੀ.ਕੇ. ਰਾਨਾਡੇ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.—ਸ੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਸ਼ਲਿਆ ਰਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 493 ਜਾਂ ਵਿਕਲਪਕ ਧਾਰਾ 495, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ 31 ਦਸੰਬਰ 1959 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, 22 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਦੀ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਨੋਟ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

“ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 417, ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ, ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਰਾਜ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਸੂਚਨਾ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਅਸਲ ਪੱਤਰ ਇਸ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਹੈ; ਇਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।

ਐਸ.ਬੀ. ਕੈਪੂਰ ਅਤੇ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਜੇ.ਜੇ. ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ 9 ਜੂਨ, 1960 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 1 ਸਤੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੀ ਗਈ ਹੈ। ਮਿਸਟਰ ਐਮ.ਆਰ. ਮਹਾਜਨ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 417 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਉਪ-ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ: -

“ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਗਿਆ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਫ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਮਾਫ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਚ ਨੇ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੁਆਫ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵਚਨਬੱਧ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰਾਜ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960 ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਗਿਆ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਬੈਂਚ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਬਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਫ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਮਾਫ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 417(4), ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29(2) ਵਿੱਚ “ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ” ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇਗਾ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਅੰਜਨਾਬਾਈ ਬਨਾਮ ਯਸ਼ਵੰਤਰਾਓ (1) ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਬੰਬੇ ਕੋਰਟ [ਕੈਨਰਾ ਬੈਂਚ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਵਾਰਡਨ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ (2), ਅਤੇ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸੀ.ਐਨ. ਰਮਨ (3)] ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਪਬੰਧ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਨਿੱਜੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਗਿਆ ਲਈ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 29, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵੈਂਕਟਾ ਸੁਬਰੇਦੀ ਬਨਾਮ ਪਾਪੀਰੇਡੀ (1) ਅਤੇ ਮੁੜ ਪੀ.ਏ.ਦੇਸ਼ਮਾ (5), ਅਤੇ ਕੋਇੰਬਟੂਰ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣ (6) ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਾਜਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (7) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ

ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 29 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 417(4) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੀਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕੀਤੀ, ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 417(4) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 48(1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੁਰਗ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਚਮ ਸਿੰਘ (1) ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਪ ਸੈਕਸ਼ਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਸ੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਜੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੁਰਗ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਉਨਿਆਲ ਜੇ. ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਹੋਰ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 Bom. 154.

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 Bom. 35.

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1956 Bom. 447.

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 Andh. Pra. 406.

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 Andh. Pra. 230.

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 Mad. 416.

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 All. 139,

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1939 All. 403,

ਪਹਿਲੂਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ ਕੰਡਾਸਵਾਮੀ ਪਿੱਲੇ ਬਨਾਮ ਕੰਨਪਾ ਚੇਟੀ (2) ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ। ਦੁਰਗ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ "ਕੀ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਕਾਬੂ ਹੈ?" ਚਰਚਾ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਸੌਦਾ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 48 ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਥੋਮ ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਬੈਂਚ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 4, ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਤੋਂ 18 ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਵਿੱਚ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੈਕਸ਼ਨ 48 ਵਿੱਚ ਆਮ ਉਪਬੰਧ ਹਨ। ਥੋਮ ਸੀ.ਜੇ. ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਐਕਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਸਿੱਟਾ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

“ਹੁਣ ਮੌਜੂਦਾ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਾਲ 1908 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਜਾਂ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ।”

ਇਕਬਾਲ ਅਹਿਮਦ ਜੇ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਖਰੇ, ਪਰ ਸਹਿਮਤੀ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਰਾਏ ਦੇ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਨਜ਼ਿਠਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਜ਼ਿਠਿਆ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਰੋਧੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਲ 1922 ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ

ਗਿਆ ਕਿ ਸੋਧ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ 3 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਐਕਟਾਂ ਲਈ ਭਾਗ 3 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਐਕਟਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ "ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਂ ਬਦਲਿਆ" ਕੀਤਾ। ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਕਬਾਲ ਅਹਿਮਦ ਜੇ. ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਇਹ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਬਾਜਪਾਈ ਜੇ. ਨੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਦੁਰਗ ਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬੰਬਈ ਦੀ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਸਨ, ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਵਰਗੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 Mad. 186.

ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 29(2) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵੱਖਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 4, ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਤੋਂ 18 ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਮ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਬਾਕੀ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖੇਗਾ।

ਕੰਦਾਸਵਾਮੀ ਪਿੱਲਈ ਬਨਾਮ ਕੰਨੱਪਾ ਚੇਟੀ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਦਰਾਸ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਆਂਧਰਾ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 48, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(1) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਕੇਸ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜਮੰਨਰ ਸੀ.ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਪੰਨਾ 191 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ:

"ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕੋਰਸ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ 1859 ਦੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ, ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਲਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧ, ਅਰਥਾਤ, 1877 ਦੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 230 ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਜਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਪਰ ਇਹ ਬਰਾਬਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਨੇ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ।"

ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤਰਕ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (3) ਅਤੇ (4) 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 1955 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 26 ਦੁਆਰਾ ਪੁਰਾਣੀ ਧਾਰਾ ਲਈ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸਦਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਨੁਕਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਮੀਕਰਨ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ", ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ 1859 ਦੇ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਵਰਗੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੋਡ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਿਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਨਾਂ

ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਖੁਦ ਉਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਜਾਂ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1952 Mad. 186.

ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਹਨ। ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਨੂੰ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰਜ਼, ਪੰਜਾਬ ਕਾਟਨ ਪ੍ਰੈਸ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਡ (1) ਵਿੱਚ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਕਲਾਜ਼ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਕਲਾਜ਼ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨ ਹੈ। ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਅੰਦਰ "ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ" ਸਨ। ਜੇਗ ਧਿਆਨ ਬਨਾਮ ਹੁਸੈਨ (2) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਅਤੇ ਭੰਡਾਰੀ ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਨ) ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਰਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3) ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਕਲਾਜ਼ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਕਲਾਜ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਲਾਜ਼ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਧਾਰਾ 5 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੰਬਈ ਦੇ ਐਲਾਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਫੈਸਲੇ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ। ਸੀਤਾਰਾਮ ਬਨਾਮ ਚੁੰਨੀਲਾਲਸਾ (1) ਵਿੱਚ, ਗਿਰਲੇ ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਸੇਨ ਜੇ. ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੀਮਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 48 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (3) ਅਤੇ (4) ਸੈਕਸ਼ਨ 29(2) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਲ 1955 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਉਸ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਲਈ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1941 Lah. 257

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 16 Lah. 448.

(3) 1949 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 50.

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1944 Nag. 155

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇੱਕ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 417 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਮ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ; ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ

ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਅਪਵਾਦ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਐਕਟ (ਟੇਲਰ ਬਨਾਮ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਓਲਡਹੈਮ(2) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (ਅਨੁਛੇਦ 157) ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਂਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 417 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਗਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਛਾਗਲਾ ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਕੇਨਰਾ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਵਾਰਡਨ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ (1) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਗਜ਼ੇਟਿੰਗ ਕਰ ਜੇ. (ਹੁਣ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ) ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ, ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਸੋਧਦਾ ਜਾਂ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। "ਜੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪੀਲ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।" ਇਹ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦਾ ਲਾਭ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 417(4) ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਰਜੀਹੀ ਆਗਿਆ ਲਈ ਅਪੀਲ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਲਈ ਨੁਕਸ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਜਾਂ ਕਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਰ.ਐਸ

(2) 1876 (4) Ch.D. 395.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਤਾ: ਰਾਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ,